SPECTACOLE

Teatre

OPERA : Faust.
NAȚIONAL : Regele Cristina.
STUDIO : Timpuri grele.
LIGA CULTURALA : Hamlet.
MOD Două duzini de trandafiri.
REGINA MARIA : Oameni în alb.
COMEDIA : Mansarda.
LIBER : Coloniale.

CINEMATOGRAFE

ARO : Tarakanova
CAPITOL : Când vrea femeia.
CARLTON : Cadrilul.
SELECT : Necunoscuta.
SCALA : Corsarul.
SAVOY : Teatrul german.
TRIANON : Mazurca albastră.
FEMINA : Veninul.
REGAL : Victoria, Suverana Angliei.
PALAS BULEVARD: Cum se cuceresc bărbații.
A.R.P.A. : Londra sub teroare.
ROXY : Când vrea femeia.
CORSO : Tamara.
ELYSEE : Mazurca albastră.
ATENEUL TEI : Valea Tigrului.
AIDA (Cal. Rahovei 151): Serenada și Ispita.
AMERICAN : Uraganul, jurnal și completare.
ASTRA : Patima și Legiunea neagră.
BARCELONA : Prinț și Cerșetor, Simfonia Spaniolă și jurnal.
COTROCENI : Avangarda eroilor și Doamna dela etajul II.
CARMEN : Sângele Pământului și L-am întâlnit la Paris.
CENTRAL: Invitație la vals și Patrula de noapte.
CITY : S'a născut o stea și Iluzia cea mare.
DACIA : India în flăcări și Complicații sentimentale.
DIANA : Chemarea cea mare și Regina Valsului.
DICHIU : Minunea dela Lourdes și Suflete sbuciumate.
DORY : O dramă în largul mării și Istoria se scrie noaptea.
EDISON : Greșeli ce nu pot fi iertate și Escadronul alb.
FORUM : Lucreția Borgia și Cafe Metropol.
FACLA : Sissy și Mimi.
FLORIDA : Dubla crimă din linia Maginot și Pirații.
FRANKLIN : Cum se cuceresc bărbații și Regele vânzătorilor.
GLORIA : Curierul din Londra și Ingerul străzii.
IZBANDA : Spovedanie și Drumond detectiv romantic.
ILEANA : Tarantela și Monstrul Galben.
LUCIFER : Scipio Africanul și Stan și Bran la Hollywood.
LILLY : Granița însângerată și Agentul special.
LOLICA : Ingerul și Omul cu 9 fețe.
LIZEANU : „Armele veghează" și „Răzbunare".
LIA : Broadway Melody 1938 și India în flăcări
MARCONI : Troika și Muzica e viața mea.
MILANO : Misiunea Locotenentului Perry și Prin foc și sabie.
MARNA : Uraganul și trupa de reviste.
MODEL : Un furt senzațional și Oameni după gratii.
NISSA : Timpuri noui și Adolescență.
OMNIA : Bețivul și Curierul din Lyon.
ODEON : Califul din Bagdad și Mormântul lui Genghis Khan.
ORFEU : Aldebaran și S'au cunoscut în luna Mai.
PARIS : Tango nocturn și Cuceritorii Africei.
PACHE : Doamna dela etajul II și Stan și Bran și testamentul.
RAHOVA : Uraganul și completare.
REX : Frații Marx la curse și Pentru viața unui om.
SPLENDID : Domnișoara Mama mea și Strigătul Sălbaticilor.
TRIUMF : Orașul păcatelor și Misterul fortului Grey.
TOMIS : Uraganul și completări.
VENUS : Inima mea plânge și Cântecul libertății.
UNIC : Abuz de încredere și Pensionarul Țarinei.
VOLTA-BUZEȘTI : Departe de țară și Nunta cu repetiții.
VOLGA : Serenadă și Dubla crimă depe Linia Maginot.

VORBE și FAPTE

Ștefan Cârjan se bucură în cartierul Oborului, de o popularitate deosebită. Va sfârși desigur prin a ajunge consilier comunal, delegat al mahalalei, sau cine știe ce demnitar de suburbie, prin grația și recunoștința tovarășilor săi de cartier, al căror port-drapel sportiv e de vreo 15 ani.

Alături de Titi Barosanul, celălalt cetățean de onoare al Oborului, faima de footballist și băiat de treabă a lui „Nea Fane", înmugurește, înflorește și niciodată nu se ofilește.

El îi învață pe copii să bată balonul cu amândouă picioarele, el repetă timp de 3 ore cu juniorii o figură „hoață" și tot el introduce în strașnicul fief, cuprins între gârla lui Eliade și bariera Colentinei, ultimele creațiuni de modă pariziană.

„Nea Fănică" e de toate și surâzătoarea lui făptură e peste tot, dominând cartierul cu grătare și vinațuri, cu stămburi și negustori de ulcele, cu dughene și cantine proaspete, prin personalitatea-i puternică și populară.

Deunăzi a devenit și „postillon d'amour", un curier de dragoste, surâzător și mai ales neștiutor.

Evenimentul s'a petrecut la frizeria „Briciul lui Gogu", templul unde simpaticul jucător al Unirei-Tricolor își cultivă cotidian remarcabila-i frumusețe masculină.

Foarfecele îi țârâie la urechi, briciul desface cărări de spumă. Deodată o arsură scurtă, lama a ciupit ușor în carnea veneratului căpitan de echipă.

Alarmă. Patronul soseste cu pămătuful în mână, ceilalți clienți se reped ca la incendiu.

Nu e însă nimic de seamă, doar o șuviță de sânge rubiniu. „Nea Fane" mișcat de atențiile îndreptate asupra nobilei sale persoane, nu dă importanță evenimentului.

La plecare, lucrătorul vinovat refuză bacșișul și îl conduce până în mijlocul uliței:

— Coane Fănică, să mă ierți și să nu te superi.

— Ei, lasă frate!

— Dacă ați ști ce serviciu îmi faceți!

— ?

— Și ce veselă o să fie Safta...

— ?

— Safta, vecina dumneavoastră, e iubita mea și-am aranjat să vă fac un semn, o tăietură cât de mică, ca să știe ea că sunt liber după masă și să vină la întâlnire.

De atunci Fane Cârjan se sacrifică în fiecare zi tăieturilor, ca un adevărat martir al amorului.

Cum să nu-l iubească oborenii?

Acest distins amator de curse, e văzut veșnic în contemplarea sportului său favorit, alături de o grațioasă blondă, invidiată de majoritatea spectatoarelor pentru admirabilul său gust vestimentar.

— Nu s'ar putea să-mi schimbați mâinușile cu un ping-pong'..

Deunăzi, între curse, cineva a surprins următorul dialog.

— Și cu mașina mea, ce se mai aude?

— Am văzut de curând una care îmi convine. Sper că ne vom plimba într'însa în cel mai scurt timp.

Proiect de reclamă: „Numai două lucruri pe lume vă pot procura un somn dulce populat de admirabile visuri.

O „directă" a lui Toma Aurel și pastilele „Somnalin".

Prietenul Lucian Popescu este foarte supărat. Mai supărat chiar decât atunci când a trebuit să depună cele două titluri europene, închizând o admirabilă pagină din istoria boxului românesc.

Motivul e desigur de ordin sentimental, căci din punct de vedere profesional ciocolatiul „Lucică", poate constitui oricând o atracție.

— Ce se aude?

— Prost, nu știu cum o să scap din încurcătură.

— ?

— Am primit o scrisoare prin care un tată mă amenință cu bătaia, dacă nu mă logodesc imediat cu fiica lui... e teribil!

— Ei și, răspunde-i că nu-ți pasă...

— Ar fi o soluție, dar vezi că scrisoarea nu e semnată.

STEMEN

Jim nu vrea să moară

de G. WEB.R

Jim Dawley și Cahalan se plecară sub fereastra vilei și priviră înăuntru.

In salon era un bărbat care, întins într'un fotoliu, citea o carte și o femee încă tânără, care cânta la pian o arie demodată.

Cahalan zise în șoaptă: n'avem ce face, Jim, trebuie să schimbăm hainele până nu ne ajung. Și arătă hainele vărgate cu negru pe care le purtau de dimineața de când fugiseră dela Berkel House.

Cu o oră mai 'nainte își sfărâmaseră mașina. Și de atunci rătăceau pe câmp încărcați cu arme. Jim avea un glonte în brat și nu putea duce mitraliera, dar avea o pușcă Brevart cu opt focuri și un tub cu gelatină la brâu. Dac'ar fi prins de veste de fuga lor cel puțin cu zece minute mai târziu! Acum ar fi la San Francisco și nu aici ca două fiare fugărite...

Jim făcu semn c'a înțeles, lăsă pe Cahalan la fereastră, se duse la ușă și sună.

După câteva secunde ușa se deschise și femeea care cântase la pian apăru în prag.

Mai 'nainte ca hainele vărgate ale necunoscutului să-i fi putut smulge un strigăt de spaimă, Dawley cu o lovitură de pumn în obraz o culcă, leșinată, la pământ.

Sotul esea și el în clipa aceea din salon.

— Daisy! strigă el cu ochii eșiți din orbite.

Jim se repezi la el, îl apucă de gât și-l strânse până ce simți că nu mai rezistă.

— Grăbește-te Cal! Eu caut hainele, tu ia banii și cheile de la garaj.

Suflând greoi cu revolverul în mână, Jim făcu înconjurul celor patru camere ale vilei. Intră în camera de culcare, deschise dulapul și scoase două rânduri de haine. Se îmbrăcă repede cu unul, care îi era prea strâmt. In timpul acesta Cahalan apăru în ușă. „Vin", zise el arătând pe fereastră.

Prin geamuri se vedeau încă departe farurile unui automobil, care se apropia cu repeziciune.

Jim se uită, apoi porunci scurt: Stinge toate luminile, schimbă-ți hainele dacă poți repede și fii gata de fugă.

Eși din vilă, căută un arbore aproape de marginea drumului, unde să se ascundă și vări mâna în buzunarul în care era tubul de gelatină.

Totul era cufundat în întuneric. Farurile automobilului erau acum mai aproape. Jim înțelese că mașina se va opri la vilă, căci își micșorau viteza.

Când desluși în întunerec sinistra strălucire a puștilor și auzi vocile polițiștilor și frâna scârțâind la patru metri de el, Jim asvârli tubul, mașina fu învăluită în fum și o flacără roșiatică ilumină noaptea.

Cahalan alergase la garaj și după câteva clipe cei doi evadați erau departe pe drumul cufundat în întunerec. Jim, rănit la brat, scrâsnea de durere.

Zorile îi găsiră ascunși în dărâtul unui tufiș din apropierea drumului ce ducea spre San Francisco. Făcuseră să li se piardă urma asvârlind mașina în Weaden River, dar acum nu mai puteau ajunge la San Francisco și numai acolo era salvarea.

Cahalan se uita cu atenție pe șosea. Când, însfârșit, văzu apărând în fund un automobil, lovi pe Jim cu cotul. Acesta se sculă și stând în mijlocul șoselei începu să facă semne să oprească.

— Ce vreți? întrebă bănuitor tânărul care conducea un Ford vechi.

— Dă-te jos și nu crâcni! îi porunci Jim cu revolverul în mână. Apoi, se urcară amândoi în mașină, lăsând pe băețandru în marginea șoselei încremenit de spaimă.

După o jumătate de oră mașina se oprea în curtea unei căsute de la periferia orașului.

Jim scoborî, urmat de Cahalan. Zâmbeau mulțumiți. Abia când văzură pe Big, care înainta spre ei cu un revolver în mână, înțeleseră că nu erau încă în siguranță.

— Big, ce te-a apucat? Ce s'a întâmplat? întrebă Jim cu glasul înăbușit. Așa ne primești?

Big îl privi cu unicul lui ochi injectat de sânge.

— Pleacă de aici, Jim! Și tu Cahalan. Banii furați dela Credit sunt ai mei. Si Buddy care te-a ajutat să evadezi a și ajuns în rai; și dacă vrei să știi eu v'am denunțat.

Jim încruntă fruntea, își înăbuși furia și zise:

— Nu-mi pasă de bani, Big. Vreau un adăpost.

— Caută-ți alt ascunziș și șterge-o, ai înțeles? zise Big.

Ești un musafir primejdios... și pe când vorbea Cahalan îi tăiă vorba trimițându-i un glonte drept în gât. Dar, o clipă după aceea, tovarășii lui Big trăgeau de la ferestre. Cahalan căzu scoțând un urlet și acoperindu-și obrazul. Jim dintr'o săritură sări în mașină, o puse în mișcare și izbuti să iasă la drum fără să fie lovit.

Timp de-o oră rătăci pe câmp fără nici o țintă. De două zile nu mâncase, rana de la brat îl înebunea și acum era singur și încă fugar.

Se întoarse simțind că venea în urmă o mașină. Și de departe recunoscu mașina lui Big, care mergea destul de repede și era să-l ajungă. Veneau să răzbune pe Big și inadins îl lăsaseră să se afunde în câmpia pustie.

Se avea un brat mort, din care simția scurgându-i-se sângele și viața! Atunci scrâșni din dinți și blestemă. Nu vroia să moară! Nu-și va vinde pielea așa de ușor!

Tocmai în clipa aceia un glonte sparse geamul dinapoi al mașinei.

— Mișei!.. urlă ca și când ar fi putut să-l audă. Opri brusc mașina, reuși cu un scrâșnet de durere să dreseze mitraliera pe care o lăsase bietul Cahalan și deschise focul.

Tovarășii lui Big răspunseră imediat, dar mitraliera lui Jim secerase mai întâi pe conducătorul mașinei și apoi pe cel care sta alături de el. Mașina pierdu direcția, derapă pe pantă și se răsturnă.

Jim fugi din nou. Și seara, culcat pe pământ printre ierburi înalte se simți însfârșit în siguranță. Făcuse să i se piardă orice urmă, nimeni nu-l mai urmărea, nici prieteni, nici dușmani. I-se părea un vis. De atâtea ceasuri lupta ca să-și salveze pielea și acum era scăpat Fără îndoială, poliția îi pierduse urma și nici nu ar fi fost ușor să-l găsească deoarece avea intenția să stea mai multe zile pe câmp. Avea încă destui bani ca să găsească adăpost în vre-o fermă singuratecă, cum era, de pildă, aceea care se ridica în boschetul acela din fundul văiei. Părea s ăfie un loc sigur.

Se îndrepta într'acolo, ostenit și chinuit de durere, dar cu un simțământ de nădejde, de neînfrânată dorință de a trăi, care în momentul acela întrecea ori ce altă senzație. Nu mai simțise niciodată ceva asemănător, ca pericole, de complicii lui Big, de polițiști se simțea, însfârșit, în siguranță. Sângele acela care îi uda mâneca cu umezeala lui valdă, îi amintea ce substanță prețioasă era.

Bătea un vânt aspru dinspre nord-est. Cerul era străbătut de nori groși de ploaie. Gândul unui acoperiș, al unui pat în care să se întindă și să se odihnească era emoționant ca o poveste fantastică.

Ajunse la mica fermă și bătu.

Un bătrân cu ochii tiviți cu roșu îi deschise, îl privi lung și bănuitor, încadrat în ușa unei vaste bucătării, năpădită de umbrele serii și prost luminată de flacăra unei lămpi cu petrol.

Cu îi arătă banii: „Găzduește-mă noaptea asta", îi spuse el, „sunt rănit".

Celălalt se uită la bani, apoi la el, și înțelese.

— Intră, spuse el, deschizând ușa.

Cu Jim intră și o puternică răbufneală de vânt.

— Inchide! strigă Jim, dar bătrânul nu avu puterea. Ușa se trânti și o măsuță care era îndărătul ei fu răsturnată. Era masa pe care era pusă lampa de petrol. Jim întinse mâna ca s'o prindă, dar nu putu împiedica dezastrul. Lampa se răsturnă chiar pe genunchiul lui și petrolul se scurse pe pantalonii lui murdari. O clipă numai și petrolul se transformă în flacără. Și nu era acolo nici o pătură, un preș, nimic, nimic...

— Ajutor! strigă Jim, înspăimântat.

Dar, bătrânul nu putea face nimic, privea împietrit, groaznica scenă. Intr'o clipă, focul cuprinse haina și se întinse șerpuind până la spinarea omului.

— Ajutor! Ajutor! urlă Jim și se repezi afară pe ușa aceea care crezuse el că-i va fi salvarea!... Ajutor!

Dintr'o suflare, vântul făcu să se înalte flacăra și-l prefăcu într'o facă aprinsă.